

[Kim Behnke]

skuddet? Jo, det så vi jo tidligere på dagen, hvor vi havde lovforslag nr. L 100 til behandling. Dette forslag bemyndiger finansministeren til at optage 75 mia. kr. i indenlandske lån, og det sker ved, at staten udsteder obligationer. Og hvem er det, der køber de obligationer? Er det den noksom bekendte kassedame? Er det arbejdsmand Petersen, eller er det den arbejdsløse fru Jørgensen? Nej, det er fortrinsvis de mere velhavende, der køber de mange statsobligationer, det er dem, der har et kapitaloverskud, som skal placeres, det er den finansielle sektor osv.

Og så opstår problemet for alvor, når disse mange statsobligationer skal forrentes. Den store massive post på finansloven, der hedder renteudgifter, udgør næste år omkring 60 mia. kr., og de 60 mia. kr. er vi alle sammen med til at betale. Det er rent faktisk sådan, at 18 pct. af alle indbetalte skatter og afgifter i dette land går til noget så ligegyldigt som rentebetalinger. Det betyder rent faktisk, at hvis vi ikke skulle betale disse renter, kunne vi nedsætte den nuværende 25 pct.-moms til en 5 pct.-moms.

Men hvem er det, der hovedsagelig bærer byrden? Det er den ganske almindelige dansker, der har så lav en indkomst, at vedkommende »kun« betaler 52 pct. i indkomstskat. Og hvem stryger gevinsten? Jo, det gør de, der har købt statsobligationerne, altså de mest velhavende i dette land. Der sker altså en hel systematisk omfordeling af goderne fra de fattige til de rige, og den omfordeling bliver mere og mere udtalt.

Og apropos personen med den meget lave indkomst er en anden konsekvens af den førte rentepolitik, at renteomkostningerne som en anden gøgeunge puffer andre ting ud af finansloven, som kan være nok så vigtige. Senest har vi f.eks. set, at der blev iværksat et angreb mod folkepensionisternes hjemmehjælp. Det blev ganske vist taget af plakaten igen, men i de kommende år vil vi i stigende grad opleve, at et flertal her i Folketinget – og det bliver altså et flertal uden om Fremskridtspartiet – er nødt til at skære ned for at mætte den skrigende gøgeunge på finansloven, som hedder rentekontoen. Og det vil som regel være dem med de laveste indkomster, det går ud over.

Og hvad vil regeringen så gøre ved det? Hvis man blader lidt tilbage i historiebogen, vil man kunne se, at den 28. maj 1991 udtalte den da-

værende og nuværende finansminister, at i 1995 skulle vi være af med underskuddet. Nu er vi altså på vej ind i 1993, og som kurven tegner sig i øjeblikket med en kraftig stigning, bliver det nok ikke i 1995, at det er slut med underskuddet på statens finanser. Jeg ved godt, at finansministeren vil sige, at i mellemtiden har vi sagt nej til EF-unionen, og der har været ændringer i de internationale konjunkturer osv. Men ikke desto mindre er det en kendsgerning, at man end ikke har forsøgt at bremse gældsætningen. Som sagt og refereret tidligere vil gælden næste år stige yderligere som følge af underskuddet på finansloven.

Blandt mange andre uindfrieede løfter fra regeringen gennem årene er jo også løftet om, at nu skulle vi endelig have nogle skattelettelser. Venstre og De Konservative har duelleret lidt med Socialdemokratiet om, hvis skyld det var, at der ikke blev nogen skattelettelser før og efter valget i 1990, men det er simpelt hen, som det også næsten tydeligt kom til at fremstå, fordi de selv samme partier, som gerne vil love vælgerne skattelettelser, ikke er parat til at deltage i finansieringen. Løfter om skattelettelser giver stemmer, men når det kommer til spørgsmålet om at have politisk mandsmod til at medvirke i Folketinget til at finansiere skattelettelserne – for de skal selvfølgelig finansieres – har man det ikke.

Hvorfor har man så ikke det? Fordi, som jeg refererede til i går, finansloven er præget af, at der er 152 interesseorganisationer på den, og det er jo ærgerligt at skulle fortælle sine gode venner i interesseorganisationerne, at det altså nu er slut med at leve – ikke af krummerne fra de riges bord, men af det sug i statskassen, som disse mange interesseorganisationer repræsenterer, eller fortælle de mange, der uberettiget modtager offentlig hjælp af den ene eller den anden karakter, at det nu er slut, og at man skal til at klare sig selv. Det ville være et brud med 30 års politik, og det ville mest af alt være en erklæring om, at ens egen politik igennem 30 år er slået fejl, og det er ikke sådan lige at slå op med den.

Ikke desto mindre var det selvfølgelig interessant, at regeringen i et notat fra den 17. november konkluderede, at selve det at nedsætte skatterne ville give en markant forbedring af beskæftigelsen, for mange tusinde flere ville komme i arbejde. Vi tror ikke, at det lige ville